

Sygn. akt II CSK 382/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L. S.
przeciwko [...] B. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
oraz C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w S.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle, zatem tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy na tych jedynie przesłankach może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego i nieważność postępowania, przy czym nieważności postępowania skarżący upatrywał w braku odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do wszystkich zarzutów jego apelacji. W związku z tą przesłanką zauważa się, że brak odniesienia się przez sąd drugiej instancji do zarzutów apelacji jest naruszeniem art. 378 § 1 k.p.c., stąd też brak podstaw do przyjęcia nieważności postępowania z powodu pozbawienia skarżącego możliwości obrony jego praw. Skarżący powinien był, zatem w podstawach procesowych skargi kasacyjnej wskazać, jako naruszony art. 378 § 1 k.p.c.

W odniesieniu do sformułowanego przez skarżącego zapytania prawnego zauważyć należy, że wyrażonym w zapytaniu wątpliwościom powinna w uzasadnieniu towarzyszyć wyczerpująca argumentacja prawna wskazująca nie tylko na wpływ odpowiedzi na rozstrzygnięcie sprawy, ale i jej znaczenie dla rozwoju judykatury, skoro, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zagadnienie

istotne to takie, które jest nowe, dotychczas nierozstrzygnięte, budzące wątpliwości również w doktrynie. Uzasadnienie przedstawionego zagadnienia prawnego wymogom tym nie odpowiada.

Jednocześnie przypomnieć należy, że wobec jednoznacznej treści art. 398³ § 3 k.p.c., z procesowej podstawy kasacyjnej wyłączone są te przepisy, które bezpośrednio dotyczą podstawy faktycznej wyrokowania. Możliwe jest natomiast powoływanie się na takie naruszenie przepisów postępowania, których ostateczną konsekwencją jest błędne ustalenie stanu faktycznego, a które nie należą do kategorii błędnej oceny dowodów, ani też błędnego wnioskowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2008 r. I CSK 83/08, nie publ.). W świetle powołanego art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalne są zatem zarzuty dotyczące naruszenia tych przepisów, które regulują ustalenie faktów bezdowodowo (art. 228 - 231 k.p.c.) oraz zarzuty dotyczące przepisów o ustalaniu faktów dowodowo (art. 233 § 1 k.p.c. - por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ.; z dnia 26 maja 2006 r., V CSK 97/06, nie publ.). Skarżący również przeoczył, że powołane przez niego orzeczenia Sądu Najwyższego dopuszczające kwestionowanie w kasacji (a więc nie w skardze kasacyjnej) oceny dowodów zapadły w poprzednim stanie prawnym to jest w stanie prawnym obowiązującym do dnia 6 lutego 2005 r. (por. art. 6 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. z 2005 r., Nr 13, poz. 98).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając trudną sytuację życiową skarżącego.

aw

jw